

den Sindstilstand, der endnu var ham saa ny og forunderlig: den stemningsfulde. Ligesom hin første Gang, da han uforvarende var kommen til at drikke af Evighedens Kilde, havde han en svimlende Fornemmelse af, at der var ved at aabne sig en Eventyrverden i hans Indre. Men medens den Kærlighedens Paradishave, han ved den brave Fransiscas Side havde faaet et lille Indblik i, var en lille hyggelig Urtegaard med Reseda og Levkøj og velpassede Køkkenbede, stirrede han nu — næsten forskrækket — ind i en susende Palmelund, stor og højtidelig som et Tempel. Han begyndte under disse ensomme Nattevandringer at ane en højere Lykke, en større og renere jordisk Lyst end den, han hidtil saa hidsigt havde eftertragtet. Han begyndte for Alvor at forstaa, at Livet kun blev rigt ved en Kvindes Kærlighed. Han fattede først nu den fulde Sandhed af sine egne, letfærdigt mente Ord: at Mands og Kvindes Favntag var det Himmerige, hvor der var Glemsel for alle Sorger, Tilgivelse for alle Synder; hvor Sjælene mødtes i skyldfri Nøgenhed som Adam og Eva i Edens Have.

Det var en Nat efter Hjemkomsten fra en saadan timelang Vandring, at han tilskrev Jakobe disse Linjer:

»Der var en Mand, der engang i Spøg kaldte mig for »Lykke-Per«. Nu, jeg har egentlig heller aldrig selv betragtet mig som Stedbarn her i Livet. Maaske i enkelte, mismodige Øjeblikke har jeg